

Den sidste perle

Der var et rigt hus, et lykkeligt hus; alt derinde, herskab og tyende, vennerne med var lyksalige og glade, der var i dag født en arving, en søn; og moder og barn befandt sig vel.

Lampen i det hyggelige sovekammer var halv dækket til, svære silkegardiner af kostbare stoffer hang tæt trukket til for vinduerne. Gulvtæppet var tykt og blødt, som et mos. Alt var til at blunde, sove, dejligt udhvile sig på og det gjorde også vågekonen, hun sov, og det kunne hun, alt var godt og velsignet her. Husets skytsånd stod ved sengens hovedgærde; hen over barnet, ved moderens bryst, bredte sig, som et net af funkulende stjerner, så rige, hver var en lykkens perle. Livets gode feer, alle havde de bragt deres gave til den nyfødte; her funkulde sundhed, rigdom, lykke, kærlighed, kort alt, hvad menneskene kan ønske sig på Jorden.

"Alt er hér bragt og givet!" sagde skytsånden.

"Nej!" lød en stemme tæt ved, det var barnets gode engel. "Én fe har endnu ikke bragt sin gave, men hun bringer den, bringer den engang, om endogså år går hen. Den sidste perle mangler!"

"Mangler! her tør intet mangle og var det virkelig så, da lad os søge hende, den mægtige fe, lad os gå til hende!"

"Hun kommer, hun kommer engang! hendes perle må til, for at kransen kan bindes sammen!"

"Hvor bor hun? Hvor er hendes hjem! sig mig det, jeg går og henter perlen!"

"Du vil det!" sagde barnets gode engel, "jeg fører dig til hende, hvor hun endogså må søges! hun har intet blivende sted, hun kommer til kejserens slot og til den fattigste bonde, intet menneske går hun sporløs forbi, dem alle bringer hun sin gave, den være en verden eller et legetøj! også dette barn må hun møde. Du tænker, tiden er lige lang, men ikke lige nyttig, nu vel, vi går at hente perlen, den sidste perle i denne rigdom!"

Og hånd i hånd svævede de hen til det sted, som for denne stund var feens hjem.

Det var et stort hus med mørke gange, tomme stuer, og forunderligt stille; en række vinduer stod åbne, så at ret den rå luft kunne trænge ind; de lange hvide, nedhængende gardiner bevægede sig ved lufttrækket.

Midt på gulvet stod en åben ligkiste og i denne hvilede

liget af en kvinde, endnu i sine bedste år; de dejligste friske roser lå hen over hende, så at kun de foldede, fine hænder var synlige og det i døden forklarede, ædle ansigt med indvielsens høje, ædle alvor i Gud.

Ved kisten stod mand og børn, en hel flok var det; den mindste sad på faderens arm, det sidste farvel bragte de; og manden kyssede hendes hånd, den, der nu var som et vissent løv, og før med kraft og kærlighed havde hygget om dem. Salte, tunge tårer faldt i store dråber på gulvet; men ikke et ord blev sagt. Tavsheden hér rummede en verden af smerte. Og stille, hulkende gik de bort.

Der stod et lys, flammen vred sig for vinden og skød op sin lange, røde tande. Fremmede folk trådte ind, de lagde låget over den døde, de slog sømmene fast, stærkt lød hammerslagene gennem husets stuer og gange, de lød til hjerterne, der blødte.

"Hvorhen fører du mig!" spurgte skytsånden, "her bor ingen fe, hvis perle hører med til livets bedste gaver!"

"På dette sted bor hun, her i denne hellige time," sagde skytsenglen, og pegede hen i krogen, og der, hvor i livets dage moderen havde siddet mellem blomster og billeder, hvor hun, som husets velsignende fe, nikkede kærligt til mand, børn og venner, hvor hun, som husets solstråle, udbredte glæde og var det heles sammenhold og hjerte, der sad nu en fremmed kvinde, iført lange, side klæder, Sorgen var det, herskerinden her, moder nu i den dødes sted. Der trillede en brændende tåre ned på hendes skød, den blev en perle; den funkulde med alle regnbuens farver, og englen greb den, og perlen lyste, som en stjerne med syvfarvet glans.

"Sorgens perle, den sidste, som ikke kan savnes! ved den forhøjes de andres glans og magt. Ser du skæret her af regnbuen, den, der forbinder Jorden med Himmelen. For hver af vore kære, der dør fra os, har vi en ven mere i Himmelen at længes efter. I Jordens nat ser vi opad mod stjernerne, ud mod fuldendelsen! betragt Sorgens perle, i den ligger Psychevingerne, de bærer os bort herfra!"

* * *